

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΧΩ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΟΥΣ/ΣΤΙΣ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

«Αν βλέπετε σκόνη, είναι επειδή καθαρίζουμε το σπίτι», σχολίαζε ο πρόεδρος του Μεξικού Φελίπε Καλδερόν, που παρέδωσε την εξουσία στο τέλος του 2012 στον Ενρίκε Πένια Νιέτο του Θεσμικού Επαναστατικού Κόμματος (PRI).

Ο απολογισμός της εξάχρονης θητείας του και του «πολέμου» που εξαπέλυσε «κατά του οργανωμένου εγκλήματος και του λαθρεμπορίου ναρκωτικών», στον οποίο οι ΗΠΑ είναι ο κύριος προμηθευτής οπλισμού και στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές -τις αρχές και τους «εγκληματίες»-, είναι συντριπτικός: 120.000 νεκροί, μια πραγματική εκατόμβη, η οποία συνιστά την πιο φονική σύγκρουση του πλανήτη τα τελευταία χρόνια. Μεταξύ αυτών των νεκρών, χιλιάδες είναι οι άντρες, οι γυναίκες και τα παιδιά που δολοφονήθηκαν όχι ως «μέλη του οργανωμένου εγκλήματος», αλλά επειδή έτυχε να βρίσκονται στο λάθος μέρος τη λάθος ώρα, «παράπλευρες απώλειες» στην ανταλλαγή πυρών μεταξύ ενόπλων συμμοριών και δυνάμεων του ομοσπονδιακού στρατού.

Παράλληλα με την καταστροφή του μεξικανικού κοινωνικού ιστού και την επιβολή, με την ισχύ των όπλων, του φόβου και της αβεβαιότητας ως συλλογικής εικόνας της μεξικανικής κοινωνίας, συνεχίζεται κι ένας άλλος πόλεμος, που ξεκίνησε την 1η Γενάρη 1994, ενάντια στους εξεγερμένους ιθαγενείς λαούς της πολιτείας Τσιάπας, τους Ζαπατίστας: μετά τις προεδρικές εκλογές του Ιουλίου του 2012, επανέκαμψαν με ακόμη μεγαλύτερη ένταση οι επιθέσεις εναντίον των ζαπατιστικών κοινοτήτων, οι οποίες για 19 χρόνια δεν έχουν σταματήσει λεπτό να αντιστέκονται, να οικοδομούν την αυτοκυβέρνησή τους, να καλλιεργούν τη γη τους και να ενδυναμώνουν το σύστημα εκπαίδευσης και υγείας, πυλώνες, μεταξύ άλλων, της αυτονομίας τους.

Οι επιθέσεις αυτές εντάσσονται σε μια διαχρονική πολιτική στρατηγική, το σχέδιο «Καμπάνια Τσιάπας 1994», στο οποίο προχώρησε η κυβέρνηση έπειτα από την κινητοποίηση της μεξικανικής και της διεθνούς κοινότητας για τον τερματισμό του πολέμου το 1994 και το οποίο περιλαμβάνει: αναγκαστικό εκτοπισμό των πληθυσμών υπό ζαπατιστική επιρροή

προς φιλοκυβερνητικές περιοχές, εξουδετέρωση της φιλικής προς τους Ζαπατίστας επισκοπής του Σαν Κριστόμπαλ, σύλληψη των μεξικανών υπηκόων που ανήκουν στον Ζαπατιστικό Στρατό για την Εθνική Απελευθέρωση (EZLN), απέλαση των αλληλέγγυων αλλοδαπών, θανάτωση ή έλεγχο των κοπαδιών αλόγων και βοοειδών, καταστροφή των καλλιεργειών και των σοδειών, χρησιμοποίηση της λεγόμενης «πολιτικής αυτοάμυνας» (παρακρατικές οργανώσεις ιθαγενών) για να εξαλειφθεί η στήριξη του πληθυσμού στους «παραβάτες του νόμου». Επιπλέον, την αυτονομία και τη συλλογική οργάνωση των ιθαγενών κοινοτήτων απειλεί με αφανισμό και ένα πλήθος από εθνικά και πολυεθνικά φαραωνικά σχέδια που στόχο έχουν να μετατρέψουν την Τσιάπας σε διεθνή εμπορικό και τουριστικό ερειπιώνα: ορυχεία, αυτοκινητόδρομοι, τουριστικά συγκροτήματα, γέφυρες, ακίνητα, πολυκαταστήματα, προγράμματα οικοτουριστικά και παραγωγής αιολικής ενέργειας.

Σε πλήρη ανάπτυξη η στρατηγική της εξουσίας του χρήματος ενάντια στην εξέγερση των Ζαπατίστας και την οικοδόμηση της αυτονομίας τους

Η ανακτημένη από το 1994 γη των Ζαπατίστας, ένα έδαφος απαραίτητο για την επιβίωση και τον συλλογικό βηματισμό τους, υφίσταται διαρκείς απόπειρες εισβολής και αρπαγής από τον ομοσπονδιακό στρατό, την αστυνομία και τους παραστρατιωτικούς που θέλουν να επιβάλουν με τη βία το κυβερνητικό «πρόγραμμα νομιμοποίησης των γαιών», χειραγωγώντας και ελέγχοντας τους ιθαγενείς αγρότες, μετατρέποντας τη γη σε εμπόρευμα που αγοράζεται και πωλείται μ' ένα χαρτί. Το πρόγραμμα αυτό, που ξεκίνησε το 1992 με την τροποποίηση του Συντάγματος, ανοίγει το δρόμο για την κατάργηση των εχίδος, δηλαδή των αγροτικών κοινοτήτων συλλογικής ιδιοκτησίας της γης, οι οποίες καθιερώθηκαν συνταγματικά από τη μεξικανική επανάσταση και παρείχαν στους κατοίκους μιας κοινότητας τη δυνατότητα να καλλιεργεί ο καθένας το αγροτεμάχιό του, χωρίς όμως το δικαίωμα να το πουλάει ή να το υπενοικιάζει.

Μόνο τους τελευταίους μήνες του 2012 καταγράφονται τα εξής:

- © Η ορεινή ζαπατιστική κοινότητα του Σαν Μάρκος Αβιλές και οι περίπου διακόσιοι κάτοικοί της ζουν κάτω από διαρκή κατάσταση πολιορκίας και τις ένοπλες επιθέσεις των παραστρατιωτικών. Μέλος της κοινότητας και

βάση στήριξης των Ζαπατίστας, ο ιθαγενής τσελτάλ Φρανσίσκο Σάντις Λόπες φυλακίστηκε τον Δεκέμβριο του 2011 για εγκλήματα που ποτέ δεν διέπραξε και παρέμεινε έγκλειστος 15 μήνες.

Η κοινότητα εκτοπίστηκε πρώτη φορά το 2010, όταν τα χωράφια της καταλήφθηκαν ή κάηκαν, τα σπίτια και τα λιγοστά υπάρχοντά της λεηλατήθηκαν ή καταστράφηκαν. Μετά από οδύσσεια ενός μήνα στο κρύο και τη βροχή, οι κάτοικοι επέστρεψαν αλλά, σήμερα, παρά την παρουσία ενός διεθνούς καταυλισμού πολιτών για την ειρήνη, αντιμετωπίζουν ξανά απειλές, κλοπές και καταστροφές στις σοδειές και τα ζώα τους από βαριά οπλισμένους υποστηρικτές της πολιτειακής κυβέρνησης. Κι αυτό, κυρίως επειδή οικοδομούν την αυτονομία τους, με τη δημιουργία του αυτόνομου σχολείου «Εμιλιάνο Ζαπάτα», που αποτελεί μέρος του Ζαπατιστικού Εξεγερμένου Αυτόνομου Εκπαιδευτικού Συστήματος.

Όπως σημειώνει η Επιτροπή Καλής Διακυβέρνησης του Οβεντίκ, στην οποία συμμετέχει η κοινότητα, «οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες από το Σαν Μάρκος Αβιλές υφίστανται τη βία γιατί είναι αυτόχθονες, γιατί ανήκουν στους Ζαπατίστας και γιατί άνοιξαν το δικό τους αυτόνομο σχολείο».

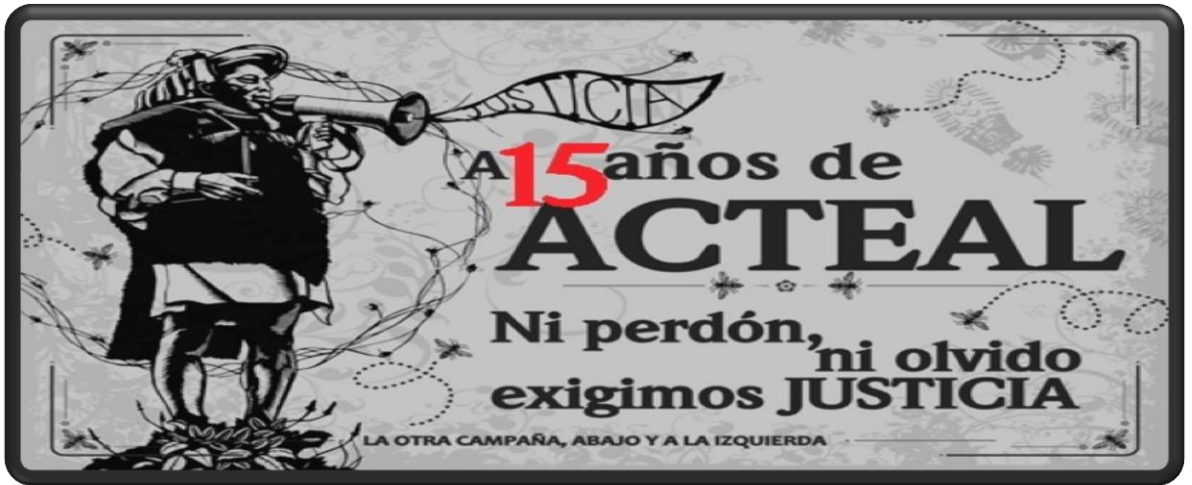
Ⓞ Στη βόρεια ζώνη της Τσιάπας, στην περιοχή των ιθαγενών Τσολ (Τίλα, Τουμπαλά, Σαμπανίγια, Σάλτο δε Άγουα, Παλένκε και Γιαχαλόν), η παραστρατιωτική οργάνωση Παζ ι Χουστίσια δε σταμάτησε ποτέ τις επιθέσεις, τους εκτοπισμούς, τους ελέγχους δρόμων, τις απαγωγές, τα βασανιστήρια, τους βιασμούς, τις δολοφονίες, τις πυρπολήσεις σπιτιών, τις κλοπές αγαθών, ζώων, εξοπλισμού, παρόλο που στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας ορισμένοι αρχηγοί της φυλακίστηκαν (όχι επειδή ήταν παραστρατιωτικοί, αλλά για εγκλήματα του κοινού ποινικού δικαίου). Σημαντικά τμήματα αυτής της οργάνωσης, που γεννήθηκε υπό τον έλεγχο, τη χρηματοδότηση και την εκπαίδευση του Θεσμικού Επαναστατικού Κόμματος (PRI), του στρατού και της αστυνομίας, σήμερα ανήκουν στο Οικολογικό Πράσινο Κόμμα. Έτσι, με την επάνοδο του PRI στην ομοσπονδιακή εξουσία και την ανάληψη της κυβέρνησης της Τσιάπας από τον Μανουέλ Βελάσκο Κοέγιο, που ανήκει στο Οικολογικό Πράσινο Κόμμα (το άλλο πρόσωπο του PRI), οι συνθήκες είναι ακόμη πιο ευνοϊκές για τη δράση της.

Ⓞ Σ' αυτό το πλαίσιο εγγράφονται οι επιθέσεις της στη ζαπατιστική κοινότητα Σαν Πατρίσιο στις 6 Σεπτέμβρη 2012, που ιδρύθηκε το 1995 στον αυτόνομο δήμο Ντιγκνιδάδ, στο καρακόλ του Ρομπέρτο Μάριος, σε γη που είχε ανακτηθεί με την εξέγερση του 1994. Τον περασμένο Μάιο η ζαπατιστική αντίσταση αποφάσισε να μεταφερθούν οι βάσεις στήριξης σε διπλανή περιοχή, δημιουργώντας την κοινότητα Κομαντάντε Αμπέλ, όπου όμως η Παζ ι Χουστίσια συνέχισε τις επιθέσεις της. Σοβαρή επίθεση σημειώθηκε στην κοινότητα Βερακρούς, στον αυτόνομο δήμο Σαν Πέδρο Μιτσοακάν, δίπλα από την κοινότητα Ρεαλιδάδ, έδρα της Επιτροπής

Καλής Διακυβέρνησης της περιοχής.

Την 1η Ιανουαρίου 1994, οι Ζαπατίστας ανέκτησαν στη Βερακρούς ένα κατάστημα που λειτουργούσε για την πώληση και την αποθήκευση του καφέ από την Ένωση Εχίδος της Ζούγκλας και από τότε αποτελεί έμβλημα της αντίστασης, καθώς είναι από τα πρώτα προγράμματα που υλοποιήθηκαν με τη συνεργασία τεσσάρων αυτόνομων δήμων. Τώρα απειλείται με καταστροφή και αρπαγή από φιλοκυβερνητικές ομάδες.

«Φτάνει πια, με τις προκλήσεις και τις αδικίες εναντίον μας. Σας κάνουμε γνωστό ότι δεν πρόκειται να υποκύψουμε και σας προειδοποιούμε ότι, αν δεν σταματήσετε να μας προκαλείτε, θα λάβουμε σοβαρά μέτρα», διακηρύττουν οι Ζαπατίστας.

15 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΚΤΕΑΛ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ, ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ, ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

- Ένοπλες επιθέσεις έλαβαν χώρα και στο εχίδο Μοϊσές Γκάντι, στον αυτόνομο δήμο Λούτσιο Καμπάνιας, που ανήκει στο καρακόλ της Μορέλια, όπου μέλη της Περιφερειακής Οργάνωσης Καλλιεργητών Καφέ του Οκοσίγκο επιτέθηκαν με όπλα σε 59 άτομα-βάσεις στήριξης του EZLN, με στόχο να αρπάξουν τη γη τους.

«Κάθε ανακτημένη από το 1994 γη είναι μέρος της οργάνωσής μας. Κανείς δεν πρόκειται να εμποδίσει τον αγώνα μας», σημειώνουν οι Ζαπατίστας του Μοϊσές Γκάντι.

- Συνεχίζονται οι ένοπλες επιδρομές από την Αγροτική και Δασική Ένωση Ιθαγενών, που πρόσκειται στη συμμαχία PRI-Οικολόγων, οι φυλακίσεις καλλιεργητών εχίδος και οι ενέδρες γύρω από την κοινότητα Σαν Σεμπασιτιάν Μπατσαχόν, στην Τσιλόν, η οποία συμμετέχει στην Άλλη Καμπάνια και υπερασπίζεται το έδαφος που πολιορκούν τουριστικές επιχειρήσεις,

αφού διαθέτει ένα από τα πιο όμορφα φυσικά μνημεία της χώρας, τους καταρράκτες του Άγουα Ασούλ. Πολυεθνικές εταιρείες κατασκευών και ακινήτων έχουν εκπονήσει ένα τερατώδες σχέδιο μετατροπής της περιοχής σε ένα από τα μεγαλύτερα θέρετρα του δυτικού ημισφαιρίου, που προβλέπει την κατασκευή μερικών από τα πολυτελέστερα ξενοδοχειακά συγκροτήματα του παγκόσμιου τουρισμού, στα οποία η ημερήσια διαμονή θα ανέρχεται στα 3.000 δολάρια.

«Δεν πρόκειται να ανεχτούμε την καταστολή και τις επιθέσεις των κομμάτων. Η καταπιεστική κυβέρνηση του Χουάν Σαμπίνες ελέγχει τη δικαιοσύνη για να εκδικείται πολιτικά αυτούς που αντιστέκονται στα σχέδια των πολυεθνικών», αναφέρουν στα μηνύματά τους οι κάτοικοι του Μπατσαχόν.

Και, μόνο το μήνα Οκτώβριο του 2012, τρεις επιτροπές καλής διακυβέρνησης των Ζαπατίστας δημοσιοποιούν τις καταγγελίες τους για τις αλληπάλληλες κρατικές και παρακρατικές επιθέσεις με ενορχηστρωτή την ομοσπονδιακή, την πολιτειακή και τη δημοτική εξουσία.

Ⓞ Στις 11 Οκτωβρίου, η Επιτροπή Καλής Διακυβέρνησης Προς την Ελπίδα, στη συνοριακή ζώνη της ζούγκλας, με έδρα τη Ρεαλιδάδ, καταγγέλλει τις επαναλαμβανόμενες προκλήσεις ενάντια στους συντρόφους βάσεις στήριξης των Ζαπατίστας από τις αρχές και τους κατοίκους του εχίδο Γουαδελούπε λος Άλτος, οι οποίοι συμμετέχουν στην οργάνωση CIOAC HISTORICA και ανήκουν στο Κόμμα Δημοκρατικής Επανάστασης (PRD) και στο Κόμμα Εθνικής Δράσης (PAN).

Αποτέλεσμα των διαρκών εκβιασμών και των κατηγοριών σε βάρος των Ζαπατίστας, που δεν υποκύπτουν στον καθεστωτικό τρόπο λειτουργίας του εχίδο, είναι η φυλάκιση έξι μελών βάσεων στήριξης του EZLN.

Ⓞ Στις 15 Οκτωβρίου, η Επιτροπή Καλής Διακυβέρνησης Κεντρική Καρδιά των Ζαπατίστας Μπροστά στον Κόσμο, στα Υψίπεδα της Τσιάπας, με έδρα το Οβεντίκ, καταδικάζει τις αδικίες, τις απειλές και τις επιθέσεις που υφίστανται οι βάσεις στήριξης του EZLN στην κοινότητα Χετοβό. Άτομα που το 2003 συνδέονταν με το Κόμμα Δημοκρατικής Επανάστασης και στη συνέχεια με το Θεσμικό Επαναστατικό Κόμμα προσπαθούν να κάμψουν την αντίσταση των Ζαπατίστας, στερώντας τους την πρόσβαση σε νερό, κλέβοντας τη δεξαμενή και τον εξοπλισμό που έχει αγοράσει η Επιτροπή Καλής Διακυβέρνησης.

Ⓞ Στις 29 Οκτωβρίου, η Επιτροπή Καλής Διακυβέρνησης Νέος Σπόρος που Καρπίζει, στη βόρεια ζώνη της Τσιάπας, με έδρα το Ρομπέρτο Μπάριος, καταγγέλλει απειλές, εκτοπισμούς, κλοπές και ένοπλες επιθέσεις από παρακρατικούς και αστυνομικούς ενάντια στις ζαπατιστικές κοινότητες Κομαντάντε Αμπέλ και Ουνιόν Ιδάλγο.

1^η Γενάρη 1994: ο Ζαπατιστικός Στρατός για την Εθνική Απελευθέρωση (EZLN), με περίπου 3.000 ένοπλους άντρες και γυναίκες, καταλαμβάνει έξι μεγάλες πόλεις της Τσιάπας και εκατοντάδες φάρμες τοιφλικάδων. Δημοσιεύεται η Πρώτη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα, με κύρια αιτήματα: δουλειά, γη, στέγη, τροφή, υγεία, εκπαίδευση, ανεξαρτησία, ελευθερία, δημοκρατία, δικαιοσύνη και ειρήνη. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση στέλνει χιλιάδες στρατιώτες και ειδικές δυνάμεις και βομβαρδίζει τις ινδιάνικες κοινότητες. Έπειτα από δώδεκα μέρες μαχών, οι νεκροί υπολογίζονται από 145 έως 1.000.

12 Γενάρη 1994: Μετά από μαζικές διαδηλώσεις της κοινωνίας του Μεξικού για την ειρήνη, κηρύσσεται κατάπαυση του πυρός και ξεκινούν ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις.

Το 1994, ο EZLN γνωστοποιεί στο λαό του Μεξικού και σ' ολόκληρο τον κόσμο τη δημιουργία **38 εξεγερμένων ζαπατιστικών δήμων**, οι οποίοι δεσμεύονται να εφαρμόσουν τους επαναστατικούς νόμους και τις αποφάσεις των ιθαγενών κοινοτήτων.

Είναι το πρώτο βήμα της μετάβασης από την αυτοάμυνα στην αυτοκυβέρνηση και τη γέννηση ενός νέου πολιτικού υποκειμένου, του υποκειμένου της αυτονομίας, το οποίο εγγυάται τη συνέχιση και την ανάπτυξη του ζαπατιστικού αγώνα.

Το **2003**, ο EZLN ανακοινώνει το σχηματισμό των Επιτροπών Καλής Διακυβέρνησης, οι οποίες εδρεύουν στα πέντε πολιτικά κέντρα των ισάριθμων ζαπατιστικών ζωνών, τα Καρακόλ, και συσπειρώνουν τους Αυτόνομους Εξεγερμένους Ζαπατιστικούς Δήμους. Καθήκον τους είναι να οικοδομήσουν τη δημοκρατία με την πιο ευρεία σημασία της λέξης: τη διακυβέρνηση του λαού για το λαό και με το λαό, στη βάση του **«διοικώ υπακούοντας»**, σύμφωνα με τις εξής 7 οργανωτικές αρχές:

- ⊕ Υπακούουν και δεν κυβερνούν
- ⊕ Εκπροσωπούν και δεν υποκαθιστούν
- ⊕ Δημιουργούν και δεν καταστρέφουν
- ⊕ Υπηρετούν και δεν υπηρετούνται
- ⊕ Διατηρούν την ενότητα δημιουργικά
- ⊕ Κατεβαίνουν και δεν ανεβαίνουν
- ⊕ Προτείνουν και δεν επιβάλλουν

Οι **Επιτροπές Καλής Διακυβέρνησης** αποτελούν την ανώτερη πολιτική και κοινωνική οργανωτική δομή των Ζαπατίστας και αναλαμβάνουν να ικανοποιήσουν τα θεμελιώδη αιτήματα των ιθαγενών λαών.

Πιο αναλυτικά:

- Ⓞ Καταπολεμούν την ανισορροπία στην ανάπτυξη των αυτόνομων δήμων και των κοινοτήτων
- Ⓞ Μεσολαβούν στις διενέξεις
- Ⓞ Εξετάζουν τις καταγγελίες σχετικά με παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων
- Ⓞ Επιβλέπουν την υλοποίηση κοινοτικών προγραμμάτων και έργων
- Ⓞ Επαγρυπνούν για την εφαρμογή των επαναστατικών νόμων
- Ⓞ Υποδέχονται τους επισκέπτες από το Μεξικό και τον κόσμο οι οποίοι προωθούν αλληλέγγυα προγράμματα, συμμετέχουν σε καταυλισμούς ειρήνης, πραγματοποιούν έρευνες, κ.ά.
- Ⓞ Συζητούν για τη συμμετοχή των αυτόνομων δήμων σε δραστηριότητες εκτός των εξεγερμένων κοινοτήτων
- Ⓞ Συγκεντρώνουν το 10% της οικονομικής στήριξης που λαμβάνει μια κοινότητα («αδελφικός φόρος») για να το διαθέσουν σε κάποια άλλη που δεν την λαμβάνει
- Ⓞ Διαθέτουν τα πλεονάσματα από τη διακίνηση των προϊόντων των ζαπατιστικών συνεταιρισμών σε συντρόφους/ισσες που τα χρειάζονται.

Οι Επιτροπές Καλής Διακυβέρνησης **συγκροτούνται από τα μέλη των αυτόνομων δημοτικών συμβουλίων** της κάθε ζώνης, τα οποία ορίζονται από τις αντίστοιχες **κοινοτικές συνελεύσεις** για διάστημα δύο έως τριών χρόνων.

Έτσι, η κάθε επιτροπή διαθέτει την εμπειρία και τη γνώμη του κάθε συμβουλίου και εγγυάται το έργο του μέσα από τη διαρκή κυκλική εναλλαγή των μελών του, η οποία ποικίλλει από οχτώ ως δεκαπέντε μέρες. **«Όλοι είμαστε κυβέρνηση», λένε οι άντρες και οι γυναίκες Ζαπατίστας.**

Οι αυτόνομες αρχές συντηρούνται με δικούς τους πόρους και δε δέχονται τίποτα από την ομοσπονδιακή και την πολιτειακή κυβέρνηση. Τα μέλη τους δεν αμείβονται, αλλά μέρος των εξόδων τους καλύπτεται από τις κοινότητες από τις οποίες προέρχονται.

Ακούσατε;

Είναι ο ήχος του κόσμου σας που καταρρέει.

Είναι αυτός του δικού μας που αναδύεται

Η μέρα που υπήρξε μέρα ήταν νύχτα.

Και νύχτα θα γίνει η μέρα που θα είναι μέρα.

Στις 21 Δεκεμβρίου του 2012, τις πρωινές ώρες, δεκάδες χιλιάδες ιθαγενείς ζαπατίστας κινητοποιηθήκαμε και καταλάβαμε, ειρηνικά και σιωπηλά, πέντε κεντρικούς δήμους της νοτιοανατολικής μεξικανικής πολιτείας της Τσιάπας.

Στις πόλεις Παλένκε, Αλταμιράνο, Λας Μαργαρίτας, Οκοσίνγκο και Σαν Κριστόμπαλ ντε λας Κάσας, σας κοιτάξαμε και κοιτάξαμε τους εαυτούς μας σιωπηλά.

Δεν είναι το δικό μας ένα μήνυμα υποταγής.

Δεν είναι πόλεμοι, θανάτου και καταστροφής.

Το δικό μας είναι μήνυμα του αγώνα και της αντίστασης.

Εμείς, που ποτέ δε φύγαμε, αν κι αυτό σας έκανε να πιστέψετε όλο το φάσμα των μέσων ενημέρωσης εξαπατώντας σας, εμφανιστήκαμε ξανά ως ιθαγενείς ζαπατίστας που είμαστε και θα είμαστε.

Τα σπίτια μας βελτιώνονται χωρίς να βλάπτουμε τη φύση, με το να της επιβάλλουμε δρόμους που είναι ξένοι προς αυτήν .

Στα χωριά μας, η γη που πριν ήταν για να παχαίνει το κοπάδι των τσιφλικιάδων και των γαιοκτημόνων, τώρα είναι για το καλαμπόκι, τα φασόλια και τα λαχανικά που φωτίζουν τα τραπέζια μας.

Η δουλειά μας προσφέρει διπλή ικανοποίηση εφοδιάζοντάς μας με τα απαραίτητα για να ζούμε τίμια και συμβάλλοντας στη συλλογική ανάπτυξη των κοινοτήτων μας.

Τα παιδιά μας, αγόρια και κορίτσια, πηγαίνουν σε ένα σχολείο που τα μαθαίνει τη δική τους ιστορία, της πατρίδας τους και του κόσμου, όπως επίσης και τις απαραίτητες επιστήμες και τεχνικές ώστε να μεγαλώνουν χωρίς να παύουν να είναι ιθαγενείς.

Οι γυναίκες ιθαγενείς ζαπατίστας δεν είναι εμπόρευμα που πωλείται. Η κουλτούρα μας ανθίζει, όχι απομονωμένη αλλά εμπλουτισμένη από την επαφή με τις κουλτούρες των άλλων λαών του Μεξικού και του κόσμου.

Όλα αυτά τα καταφέραμε όχι μόνο χωρίς την κυβέρνηση, την πολιτική τάξη και τα μέσα ενημέρωσης που τις συνοδεύουν, αλλά και αντιστεκόμενοι στις κάθε είδους επιθέσεις τους.

Όταν δεν υπήρχαν κάμερες, μικρόφωνα, πένες, ακούσματα και βλέμματα, υπήρχαμε.

Όταν μας συκοφαντούσαν, υπήρχαμε.

Όταν μας σώπαιναν, υπήρχαμε.

Κι εδώ είμαστε, υπάρχουμε.

Εδώ, όχι με λίγα λάθη και με πολλές δυσκολίες, ένας άλλος τρόπος να κάνεις πολιτική είναι ήδη πραγματικότητα.

Πριν 19 χρόνια τους αιφνιδιάσαμε καταλαμβάνοντας με φωτιά και αίμα τις πόλεις τους. Τώρα το ξανακάναμε, χωρίς όπλα, χωρίς θάνατο, χωρίς καταστροφή.

Σε αυτό διαφέρουμε από αυτούς που κατά τη διάρκεια των κυβερνήσεών τους μοίρασαν και μοιράζουν τον θάνατο στους κυβερνώμενούς τους.

Είμαστε οι ίδιοι όπως πριν 500 χρόνια, πριν 44 χρόνια, πριν 30 χρόνια, πριν 20 χρόνια, μόλις κάποιες μέρες πριν.

Είμαστε οι ζαπατίστας, οι πιο μικροί, αυτοί που ζουν, αγωνίζονται και πεθαίνουν στην τελευταία γωνιά της πατρίδας, αυτοί που δεν παραδίδονται, αυτοί που δεν ξεπουλιούνται, αυτοί που δεν υποτάσσονται.

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού.

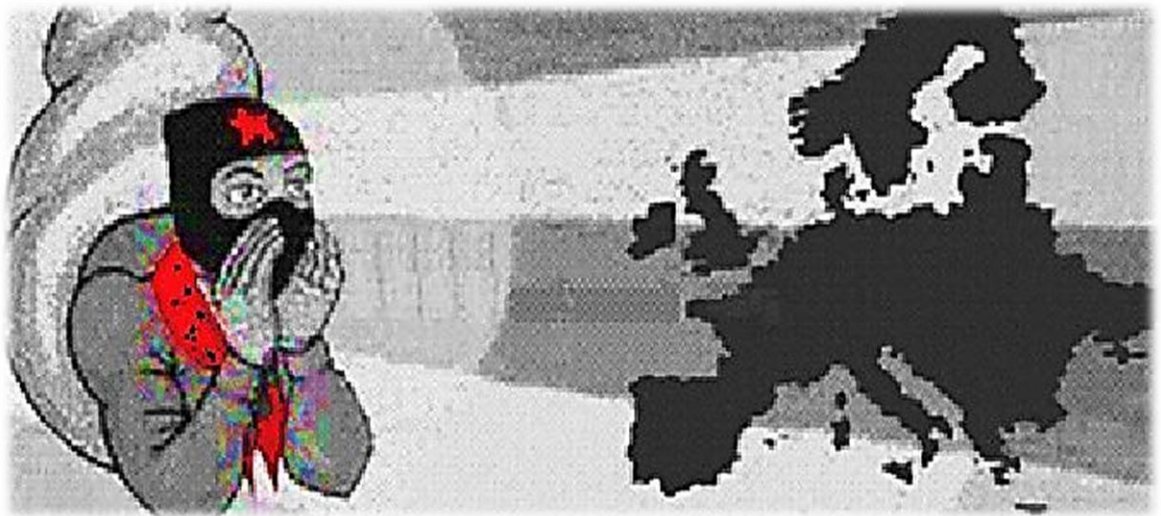
Για την Παράνομη Επαναστατική Ιθαγενική Επιτροπή

Γενική Διοίκηση του Ζαπατιστικού Στρατού Εθνικής Απελευθέρωσης (EZLN)

Εξεγερμένος υποδιοικητής Μάρκος

Μεξικό, Δεκέμβριος του 2012-Ιανουάριος του 2013

(Αποσπάσματα Ανακοίνωσης)

Οι απαντήσεις στα ερωτήματα για τον ζαπατισμό δεν βρίσκονται στις σκέψεις και τη θεωρητική μας ανάλυση, αλλά στην πρακτική μας.

Τα μέτωπα του πολέμου της εξουσίας του χρήματος ενάντια στις ζαπατιστικές κοινότητες διαρκώς διευρύνονται, γιατί η αντίστασή τους δεν ανακόπτεται, γιατί καθημερινά επιβεβαιώνουν την αυτονομία τους «χωρίς να ζητάνε την άδεια από κανέναν», γιατί ενδυναμώνουν τις κατακτήσεις τους και τις αναπτύσσουν βήμα-βήμα.

Παρά τον ανοιχτό στρατιωτικό, πολιτικό, οικονομικό και πολιτιστικό πόλεμο, παρά τους εκτοπισμούς, τις δολοφονίες, τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια, τους βιασμούς, τις απαγωγές και τις καταστροφές πόρων και υποδομών, οι εξεγερμένες κοινότητες ενισχύουν και βαθαίνουν την οικοδόμηση της αυτονομίας, η οποία αποτελεί μια πρακτική καθημερινότητα, μια συστηματοποιημένη πρακτική, μια σκέψη που πατάει γερά τα πόδια της στη γη.

Η μεξικανική κυβέρνηση, αντιλαμβανόμενη τον πλούτο και τη δημιουργική ικανότητα της ζαπατιστικής αντίστασης, την εξάπλωση των αυτόνομων μορφών δικαιοσύνης, εκπαίδευσης, υγείας, παραγωγής, επικοινωνίας, τη δημιουργία μιας νέας κοινωνικής πραγματικότητας, οργανώνει με ακόμη μεγαλύτερη βαρβαρότητα την έφοδό της. Γιατί, οι επιθέσεις της εξουσίας δεν έχουν στόχο κάτι αδύναμο, φθαρμένο, ημιθανές.

Αντίθετα, έχουν κάθε λόγο να στοχεύουν καθετί που ανθίζει, που δυναμώνει, που αποτελεί γέφυρα και έμπνευση, που χρησιμεύει ως παράδειγμα.

Ο πόλεμος προχωράει παντού, από την μακρινή Τσιάπας μέχρι εδώ. Σε κάθε μέρος είναι διαφορετικός.

Εδώ, στο δικό μας χώρο και χρόνο, το σχέδιο εφόδου της εξουσίας

του χρήματος είναι η φτωχοποίηση του πληθυσμού και η εξαθλίωσή του στις γαλέρες της μισθωτής δουλειάς, η απόλυτη κυριαρχία του κεφαλαίου στα βασικά για την επιβίωση αγαθά και η λεηλασία κάθε ίχνους κοινωνικού πλούτου.

Ο ίδιος ο σχεδιασμός της εντείνει τον κοινωνικό κανιβαλισμό και ανοίγει διάπλατα τις πόρτες στη δράση φασιστικών συμμοριών. Ταυτόχρονα, η διεύρυνση της καταστολής σε ό,τι κινείται, φανερώνει ότι οι από πάνω θέλουν να εξαφανίσουν κάθε δυνατότητα αντίστασης ενάντια στη σκλαβοποίηση της ζωής μας.

Παντού όμως προχωράει και η αλληλεγγύη, η απόφαση για έναν κοινό αγώνα που δεν γνωρίζει εδάφη και σύνορα.

Σε κάθε μέρος οι από κάτω επιβεβαιώνουμε την αξιοπρέπεια μας και τη θέλησή μας να κάνουμε πράξη το δικό μας «Φτάνει πια!» στην καταστροφή και το θάνατο που σπέρνουν απροκάλυπτα οι πολυεθνικές, οι ντόπιοι και διεθνείς χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί, οι κυβερνήσεις.

Και το «Φτάνει πια!» απευθύνεται και σε εκείνους που ως σωτήρες υπόσχονται να μας λυτρώσουν προσφέροντάς μας μια «προοδευτική» διαχείριση της φτώχειας. Γιατί, ο δρόμος προς την κοινωνική απελευθέρωση δεν διασταυρώνεται με τη λογική της ανάθεσης της ζωής μας και δεν σηματοδοτείται με εκλογικές ψευδαισθήσεις.

Η δημιουργία του άλλου κόσμου που ονειρευόμαστε να ζούμε, έρχεται με την ανατροπή της σημερινής κοινωνικής πραγματικότητας που έχουν επιβάλλει οι κυρίαρχοι, μέσα από αυτοοργανωμένους αγώνες και δράσεις.

Στηρίζεται στην αυτονομία των κοινωνικών δομών που συλλογικά χτίζουμε εμείς οι ίδιοι/ες με βάση τις κοινές μας ανάγκες, και η υπεράσπιση της αυτονομίας αυτής είναι μέρος της εξεγερτικής διαδικασίας για την απελευθέρωσή μας.

Η εξόντωση του ζαπατιστικού κινήματος όχι μόνο θα αφάνιζε τους λαούς και τις αυτόνομες εξεγερμένες κοινότητες της Τσιάπας, αλλά και θα έπληττε βάναυσα όσους και όσες σε ολόκληρο τον κόσμο εμπνεόμαστε από την καθημερινή χειροπιαστή πραγματικότητά τους, μια οριζόντια συλλογική διαδικασία που έχει στον πυρήνα της τη συνέλευση ως μέσο λήψης των αποφάσεων, μια διαδικασία που απορρίπτει κάθε μορφή εξουσίας, μια από τις πιο ουσιαστικές και ζωογόνες εμπειρίες του παγκόσμιου κινήματος, την πρώτη μεγάλη στιγμή οικουμενικής αντίστασης στο νεοφιλελευθερισμό.

Ακριβώς σε τέτοιες συνθήκες είναι που χρειαζόμαστε την αλληλεγγύη.

Μια αλληλεγγύη που δεν είναι μόνο προς τα «εκεί» αλλά, ταυτόχρονα, και προς τα «εδώ». Στο «εδώ» που προσπαθεί να οικοδομηθεί από τους από κάτω, στηριγμένο στην αυτοοργάνωση, χωρίς ειδικούς και αντιπροσώπους, χωρίς αφεντικά και κόμματα.

*Από τα βουνά της Τσιάπας μέχρι τη γη της Ευρώπης.
Εδώ κι εκεί, ελευθερία και δικαιοσύνη.*

**ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΔΕ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ ΠΟΤΕ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ**